

Ștefan
Câlția
obiecte · grăitoare

Cuvânt înainte

Expoziția „Ștefan Câlția. Obiecte grăitoare” reprezintă o noutate atât pentru instituția care a găzduit-o, Muzeul Colecțiilor de Artă, secție a Muzeului Național de Artă al României, cât și prin raportare la istoricul expozițiilor personale ale artistului. Este prezentată aici pentru prima oară opera unui artist contemporan și ne-am bucurat, alături de publicul vizitator, să constatăm că echipa care a gândit întregul proiect a reușit performanța de a-și acorda întru totul conceptul la specificul acestui muzeu cu o structură aparte a patrimoniului și a expunerii permanente. Lucrările lui Ștefan Câlția, realizate în tehnici și în perioade de creație diverse, prezentate la Muzeul Colecțiilor împreună cu obiecte adunate cu grijă de artist și de familia sa de-a lungul timpului formează, asemenea colecțiilor din expunerea permanentă a instituției noastre, un ansamblu cu o coeziune internă, în care operele de artă și obiectele cu valoare utilitară ori decorativă se pun în lumină și se problematizează reciproc, raporturile dintre ele fiind determinate și tutelate de personalitatea aceluia care le-a adunat.

Considerăm această expoziție exemplară nu doar din perspectiva conceptului curatorial, aparținând Liliane Chiriac și Alexandrei Manole și din perspectiva modului de configurare a spațiului expozițional prin intervențiile arhitectei Irina Nemțeanu, ci și din punctul de vedere al strânsei și eficienței colaborării instituționale între Muzeul Colecțiilor de Artă, Fundația „Ștefan Câlția” și Galeria Posibilă. Amplasarea expoziției în aripa muzeului care a găzduit-o, organizarea evenimentelor ce au avut loc în cadrul ei (atelierelor „Copii Creativi”, conferințe pe teme de artă, istorie, ecologie, filosofie), promovarea lor, editarea înregistrărilor audio ale reflecțiilor artistului pe marginea obiectelor expuse ce au putut fi ascultate de către vizitatori prin intermediul unei aplicații pentru telefon, precum și editarea prezentului catalog sunt atât rodul muncii unor profesioniști cu diverse competențe cât și al unei echipe de tineri și entuziaști voluntari.

Mulțumirile noastre se îndreaptă către toți aceștia, precum și către publicul Muzeului Colecțiilor de Artă, în cadrul căruia anticipăm că expoziția-eveniment „Ștefan Câlția. Obiecte grăitoare” inaugurează o nouă viziune, în centrul căreia se va afla ideea de deschidere instituțională.

Arh. Liviu Constantinescu
Director general interimar

Înapoi la obiect. Înapoi la Ștefan Câlția

Svetlana Cârstean

Dulapul înghite carafa de apă, tabloul ademenește pana, florile intră pe ușă și acolo rămân, devin ușă, muzicantul cu părul alb cântă la toate instrumentele, peștele ajunge în ramă, dar acolo nu mai înoată, ci zboară, pîinea respiră sub stratul de culoare, dar noi nu o mai mîncăm, părinții călătoresc din fotografie-n fotografie pînă-n barca plină cu ierburi, barca aceea care la sfîrșit ne trece Styxul pe toți, dealurile devin geografie onirică, peștele nu moare niciodată, peștele e viu oriunde l-ai pune, acum stă ochi în ochi cu Cristul salvat de pe cruce, lumina intră și iese de peste tot, e ubicuă, ea străpunge obiectele sau le învâluie, se lovește de materia picturilor, revine obsesiv în poveștile pictorului. Carafa iese din tablou, uite-o, e aici în dulapul cu mărunțișuri prețioase, pana părăsește și ea cadrul, se-așază în rînd cu picturile, peștele cu capul în jos, plutind deasupra tipsiei, a fugit din orice imagine cu el, e însuși timpul scurs de cînd pentru el s-a anulat timpul, e pendulul căruia abia de-i zărești balansul. El numără orele care nu mai au nevoie să fie numărate. Back and forward, de la izvor la vărsare, de la sursă la artefact și înapoi. O dialectică a intimității artei, într-o zi de vară indiană, cînd orele nu ar mai conta, dacă nu ar exista un program bine stabilit al expoziției.

Ne-am fi putut aștepta cu toții la o retrospectivă, la o cronologie, la o trecere în revistă a celor mai importante etape, direcții și vârste. Ar fi fost absolut natural. În locul retrospectivei însă am primit o expoziție atipică, un fel de specie nouă, care deschide ușile secrete, care te lasă să privești înăuntru, nu prin gaura cheii, ci printr-un joc de transparențe și dezvăluiri ce te conduc în interiorul creuzetului, aș spune înăuntrul metodei, dacă nu ar fi de fapt înăuntrul alchimiei intime, acolo unde sursele par să se clarifice, dar se și amestecă la loc, printr-un algoritm specific, care tinde să-și dezvăluie cheia, niciodată însă pînă la capăt.

Pe o ușă intră florile, pe o alta intră peștele, printr-o altă intrare dau buzna buruienile și mirosurile iuți, vindecătoare, din față se pot vedea sticlele, din spate se pot auzi alămurile, se poate citi alfabetul instrumentelor de fierărie, fonturile lor caligrafice, și prin toate fantele intră lumina. L-am descoperit pentru prima dată pe Ștefan Câlția în 1989. Era o expoziție personală, în holul Institutului Francez din Dacia 77. Am reținut personajele, lumea fantastică, visul, dar mai ales tangajul, plutirea aferentă. În acei ani, afară era ordinea înghețată de dinaintea imploziei, era o liniște desăvîrșită, în expoziție, acolo, în casa aceea cu tîmplărie albastră, din care îmi luam cărțile de teorie literară, Barthes, Genette, Georges Poulet, se

dezghețau articulațiile personajelor și ale realității. În picturile lui Ștefan Câlția era o lume care-și recăpăta elasticitatea și libertatea alunecând într-un fel de nebunie veselă, antigravitațională, ridicându-se de la pământ, ca să plutească într-un spațiu intermediar, între regnuri, între specii, între mai multe realități posibile. Priveam în jur în seara aceea, erau mulți invitați, cineva filmase tot vernisajul, apoi pusese caseta video să se deruleze pe un televizor aflat în colțul din stînga și ne puteam vedea toți pe noi înșine și unii pe alții așa cum fuseserăm cu doar jumătate de oră în urmă. Criticul Radu Bogdan, care lansase expoziția, își privea amuzat și anxios chipul pe ecranul televizorului. A fost o seară euforică, levitația din tablouri era molipsitoare. Venisem în București de cîteva luni și pînă în ziua de azi această expoziție din acea seară a rămas una dintre cele mai puternice amintiri ale mele de dinainte de 1990. Nu cunoșteam pe nimeni, eram mică, eram livrescă și, ca să înțeleg tot ce vedeam, mă gîndeam la Bosch. Dar dacă l-aș parafraza acum pe Gellu Naum și „orbirea lui voluntară”, aș spune că atunci cînd „vremea era socotită comună și vulgară”, Ștefan Câlția propunea în Dacia 77 un soi de plutire voluntară, conștientă și asumată. M-am gîndit de multe ori la el după acea expoziție, mă gîndesc și acum fără să mai am nevoie neapărat de Bosch ca să înțeleg.

Dacă azi „Obiecte grăitoare” deschide porțile către un anumit fel de intimitate creatoare a artistului, dacă ne permite să ne potolim curiozitățile despre sursele inspirației, să nu ne lăsăm însă amăgiți, căci cu cît pătrundem mai adînc în furnalul sau laboratorul inspirației, cu atît piciorul ne alunecă mai tare. Nu e chip să dăm de capăt sursei din care țîșnește totul, cu atît mai puțin mecanismului care face posibilă opera de artă. Tot Naum ne-ar fi de folos acum, el care la întrebarea „ce e poezia?” răspunde „poezia scapă”, ne scapă, și acesta e jocul dintre ceea ce se vede și ceea ce nu se vede niciodată.

Dacă arta e un ecosistem, atunci în lanțul trofic corespunzător, ordinea firească, cronologia alchimică ne spun că opera se hrănește din realitate, ficțiunea din viață, imaginea din obiect. Artă mănîncă din realitate ca să existe și din ceea ce era la început uneori rămîne doar o felie. O felie din pîinea reală chiar dacă în tablou e pîinea întreagă. Metoda pare simplă, dar lumile reprezentării au demonstrat că ea e mult mai complicată decît atît. Uneori, privind un tablou, citind o poveste, ascultînd o muzică, vrem să facem abstracție cu totul de lumea din care toate

acestea au plecat, de izvoare, de surse, de conexiuni, să păstrăm produsul într-o autosuficiență totală, să ne bucurăm doar de existența lui saturată. Alteori, avem chef să ridicăm voalul, să ne uităm dedesubt, așa cum ridicăm prosopul de pe pâinea care crește, care respiră și se schimbă, pe scurt dospește înainte de a fi băgată la cuptor. Uneori, nu sîntem pregătiți să vedem decalajul dintre operă și realitate, falia, distanța, drumul parcurs.

În „Obiecte grăitoare”, drumul e invers, mecanismul e răsucit, ca o mîna întoarsă la spate, care te obligă să privești drept în ochi ceea ce se află în fața ta. Avem tablourile, avem ceea ce știm, o amprentă inconfundabilă, a unui artist clasic deja, pe care l-am putea recunoaște în orice moment și oriunde, pe un perete, într-un catalog, pe o copertă de carte. Și deodată, amprenta nu e reconfirmată printr-o expoziție retrospectivă, ci printr-una care multiplică misterul jucînd cartea intimității procesului creator. „Obiecte grăitoare” răstoarnă ordinea și lanțul trofic. Obiectele inițiale se întorc acasă, se arată la față, se dezvăluie. Obiectele ajung să se hrănească ele însele din ficțiunea în care au ajuns cu mult înainte. Și în final, după ce parcurgi itinerariul expozițional, tablourile și obiectele se hrănesc unele pe altele reciproc. Felul în care aceste obiecte sînt integrate în expoziție le transformă pe ele însele în ficțiune, deși ele ne dau cheia accesului neașteptat la intimitatea artistului. De la tablou la obiect și înapoi. E o mișcare continuă, care re-reifică și re-ficționalizează permanent. Există în „Obiecte grăitoare” o concurență puternică, fraternă, între tablouri și obiecte. Există o seducție dublă și, în tot acest schimb perpetuu de ștafetă între realitate și artă, intervine o a treia componentă: vocea lui Ștefan Câlția, care povestește, care lărgeste spațiul, dă corporalitate și mai mare lumilor din expoziție, umanizează, populează, împlînzește traseul.

Prin urmare nu m-am mirat, citind un interviu cu Serioja Bocsok, fotograf și graphic designer, care s-a ocupat de identitatea vizuală a expoziției, să aflu că isonul, semn vocalic simplu din muzica psaltică, a fost punctul de plecare în realizarea legăturii dintre numele artistului și numele expoziției. Isonul este cel care nici nu urcă, nici nu coboară, ci repetă sunetul anterior. Obiectele țin isonul picturilor, iar picturile țin isonul obiectelor. Această lege a armoniei, a comunicării și dialogului, a construirii unei identități reciproce și unitare dă specificul expoziției. Legea rimei și a isonului, arta rimează cu viața, cu acea viață care a fost deja trecută pe teritoriul artei. Iar ficțiunea vizuală se întoarce acolo de unde s-a hrănit, la fabricanții de

sticlă, la fabricanții de instrumente, pe dealuri, prin casele vechi pline de comori anonime, la lucrurile simple, obiecte sau nu, la o armonie dezlegată de timp și de vremuri, inevitabil la copilărie, când lumea era un vis fără cusur, iar simțurile atât de proaspete și supradimensionate, încât puteau percepe pînă departe toate miresmele verii, toamnei, primăverii, iernii și ale tuturor celorlalte anotimpuri fără nume.

Și așa dulapul înghite carafa de apă, tabloul ademenește pana, florile intră pe ușă și acolo rămîn, devin ușă, muzicantul cu părul alb cîntă la toate instrumentele, peștele ajunge în ramă, dar acolo nu mai înoată, ci zboară, pînea respiră sub stratul de culoare, dar noi nu o mai mîncăm și nici nu o mai tăiem în felii, părinții călătoresc din fotografie-n fotografie pînă-n barca plină cu ierburi, dealurile devin geografie onirică, peștele nu moare niciodată, peștele e viu oriunde l-ai pune, iar copilul intră și iese din toate tablourile posibile fiindcă inocența lui îl lasă să facă această călătorie.

„Obiecte grăitoare” e despre drum și despre timp și mai ales despre ceea ce ne lasă timpul să facem. Despre căutare și echilibru, despre ceea ce desparte viața artistului de opera lui, dar mai ales despre ceea ce unește. Viața lui Ștefan Câlția este una cu ceea ce pictează și invers. În ambele există o încăpățînată cultivare a frumuseții, fără a lăsa loc dizarmoniei de nici un fel. Expoziția e despre timpul care s-a scurs, despre cum s-a scurs acest timp, dar toate astea se întîmplă în cadrul unei scenografii care oprește timpul. Poate e timpul peștelui care nu mai moare, poate al Salvatorului salvat, corpul acela al lui Iisus, din lemn strălucitor, salvat de pictor de la dispariție, poate e pur și simplu timpul memoriei sau timpul din Șona. Acolo timpul trece lent, spune pictorul într-una din povestirile expoziției, acolo e locul sau sînt locurile de unde nu mai pleci și, unde, chiar dacă pleci, te întorci repede sau întruna. De acolo vine dulapul cu multe sertare mici, pe care pictorul l-a așteptat ani de zile să vină la el. Ascultîndu-l povestind, dulapul acela sofisticat în felul lui, adăpostit atîția ani într-o casă țărănească, din care nu mai apucă să plece, rămînînd atîta timp o promisiune, începe să semene cu gîștele din altă povestire, cea despre pene. La începutul lui septembrie 2017, într-o zi de toamnă-vară indiană, am văzut aieva, în Muzeul Colecțiilor, gîștele din Șona, grase, cu pene albe pe burtă, încercînd să se ridice de la pămînt toamna, atunci cînd le vine păsărilor vremea să plece, creîndu-și singure plăcerea și iluzia scurtă a zborului, am auzit „toată zarva veselă

din jurul neputinței de a zbura”, cum spune Ștefan Câlția, am stat acolo pînă penele lor au ajuns pene de șters soba și mi s-a părut că și dulapul acela s-a străduit să zboare atîția ani ca să ajungă acolo unde îi era locul. Și a ajuns mult mai tîrziu, dar nu cu avionul, ci cu barca plină de ierburi, care nu te duce dintr-un loc în alt loc, ci dintr-o lume-n altă lume.

În 1989, la expoziția din Institutul Francez, am văzut pentru prima dată tangajul dintr-o pictură semnată Ștefan Câlția. Și tot atunci am văzut pentru prima dată Arca. Arca unui fel de Noe, ceea ce avea să devină *Corabia nebunilor*, care nu denunță nebunia, ci o salvează sub numele de frumusețe. Sînt aproape treizeci de ani. De atît a fost nevoie ca să înțeleg ce poate fi salvat și de ce am vrea să salvăm.

E artistul inocent? Este „Obiecte grăitoare” un muzeu al inocenței de a salva? E mereu artistul un salvator naiv, dar tenace?

Ștefan Câlția nu e un inocent, fie și numai pentru că știe că inocența, odată pierdută, trebuie reinventată permanent și de aceea o regenerează printr-un proces personal, o țese la loc prin fiecare recuperare și salvare.

Ștefan Câlția nu e un colecționar, e un salvator, dar nu al obiectelor, ci al lumilor. „Obiecte grăitoare” e despre moștenire și despre ceea ce decidem că e moștenire. El nu colecționează nimic, doar identifică sufletele obiectelor și le pune la adăpost o vreme. Atît cît e posibil. Într-un soi de incubator, nu laborator – el nu experimentează, nu are nevoie de etapa asta.

Ștefan Câlția știe cum să adăpostească obiectele, el a construit pentru ele o Arcă a lui Noe care în același timp e o peșteră platoniciană. Fiecare obiect are dublul lui în ficțiune, fiecare ficțiune are dublul ei în realitate.

Ștefan Câlția e un povestaș, dar nici poveștile lui din expoziție, nici obiectele expuse nu explică tot, nu ucid secretele, doar deschid o ușă, iar ușa aceea e ca cea din expoziție. Ea se dă de perete și tu, privind, îți simți corpul oprit de flori, florile Liviei Câlția.

Cînd nu colecționezi, ci salvezi, nu cari obiectele, ele plutesc odată cu tine. Ele asigură o ușurătate a persoanei. O ușurință a deplasării. Ele nu împovărează. Se eliberează de greutate. Și tu la fel.

Vederi din expoziție

Sorin Călin
Documentar peisaj alb, 2011
Pictură pe pânză
100x50 cm

Chilim
Turcia
Înc. sec XX
Lână

Ștefan Câlția
Cale în Șona
2017
Ulei pe pânză
181 × 250 cm

Unelte de fierărie
Sudul Transilvaniei
Sec. XX
Metal

Ușă
Str. Maria Rosetti nr. 38
București
Sf. sec. XIX
Lemn

Buchete de flori din colecția familiei

Părinții pictorului
Fotografii din 1940,
respectiv 1950

Ștefan Câlția
Barcă cu ierburi
2015
Ulei pe pânză
150 × 150 cm

Dulap
Făgăraș
Înc. sec. XX
Lemn

Vase de glăjerie
Sudul Transilvaniei
Sf. sec. XIX
Sticlă

Ștefan Câlția
Flori de pădure
2017
Ulei pe pânză
35 × 35 cm

Vase de sticlă din colecția familiei

Ștefan Câlția
Muzicantul cu părul alb
2017
Ulei pe pânză
150 × 150 cm

Brâie pentru costum popular
Diverse modele,
incl. brâu tricolor
Înc. sec. XX

Chilim

Turcia, înc. sec. XX

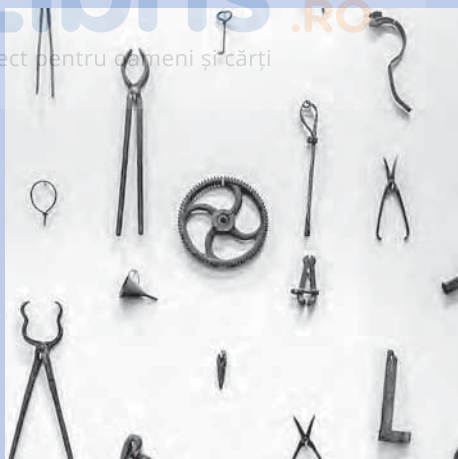
Lână

Chilimul este un covor, tapiserie țesută plat, care apare începând cu secolul al IV-lea d. Hr., fiind specific zonelor din Balcani până în Pakistan. A fost creat drept covor de rugăciune, dar poate avea și rol pur decorativ. Chilimul este decorat cu o serie de motive care poartă mesajele culturii, religiei, credințelor și ale vieții sociale specifice perioadei în care a fost realizat. Fiind, în general, țesut de femei, el devine o reflecție a trăirilor, vieții zilnice ori a temerilor celei care l-a țesut. Fără a avea o referință regională specifică, motivele de pe chilimuri sunt legate de viață și protecție (naștere, moarte, renaștere, familie, fertilitate), credințe, animale și plante.

Chilimul este prezent în cadrul expoziției pentru valorile sale patrimoniale puse în legătură cu colecția permanentă din Muzeul Colecțiilor de Artă, dar și pentru conexiunea care se poate realiza cu lucrările pictorului Ștefan Câlția și cu mentalitatea transmisă prin intermediul colecției sale de obiecte. Chilimul expus este achiziționat de Ștefan și Livia Câlția din consignație și păstrat în spațiul personal ca apreciere și înțelegere a culturii zonei din care provine, dar și pentru decorația și cromatică acestuia. Proveniența acestui covor a fost identificată ca fiind turcească, de început de secol XX, însă ar putea aparține și atelierului de țesătorie înființat în anul 1921 de Arethia Tătărescu pentru Liga Femeilor Române din Gorj. Decorația chilimului este dată

de casete pătrate care încadrează câteva tipuri de motive puse sub semnul familiei și protecției, fiecare dintre acestea având rame decorative și fiind despărțite între ele de o bordură cu motive repetitive. Dintre motivele de pe acest chilim amintesc motivul fertilității, motivul uniunii și al căsătoriei, precum și motive ale protecției împotriva răului, cum ar fi cârligul (motiv anatolian) și scorpionul.

În cadrul expoziției, cromatică și decorația chilimului sunt puse în raport cu pensulația mare pe care o regăsim în unele detalii și suprafețe din picturile lui Ștefan Câlția. Astfel, suprapunerea peisajului *Cale în Șona* peste chilim atrage atenția către zonele de pensulație mare privite individual și extrase din contextul și tematica lucrării. Reproduse ale unor detalii ce evidențiază aceste pensulații, din *Cale în Șona*, dar și din alte lucrări prezente în expoziție, se regăsesc între paginile cu textele despre obiecte și lucrări din cadrul acestui album.

Unelte de fierărie

Sudul Transilvaniei, sec. XX

Metal

Uneltele de fierărie din cadrul expoziției sunt expuse permanent și utilizate în Fierăria lui Lazăr din satul Șona, inaugurată în anul 2015. Fierăria lui Lazăr este un atelier și spațiu de cunoaștere a meșteșugului tradițional, un mijloc de a întări comunitatea Șonei și de a revitaliza spațiul rural. Majoritatea uneltelor de la fierărie au aparținut fierarului Mihai Vereș din satul Apața (jud. Brașov), unele dintre ele fiind chiar realizate de el.

Pentru Ștefan Câlția, fierăria aduce în discuție un tip de formare, de educație în care se pune accentul pe înțelegerea nevoilor și pasiunilor copilului și îndrumarea acestuia spre un domeniu pe care să îi facă plăcere să îl aprofundeze, fie că e vorba de agricultură, lectură, ori meșteșuguri.

„În perioada liceului, când ajungeam în satul bunicilor, mergeam destul de des la fierărie pentru că mă fascina felul în care se modela materia, focul, precum și oamenii de acolo. Într-o zi, un copil tăia niște lemne în curte. Fierarul, pe sub mână, se uită la el și îi spune celui care îl ajută: «Uite, pe el o să îl țin pe lângă mine; uite cum știe să țină toporul!». Mai târziu mi-am dat seama că, de fapt, în vremurile de liniște și pace, de normalitate, părinții, unii dintre ei oameni foarte simpli, nu își trimiteau copiii în mod obligatoriu la școală: «Du-te să îți iei o diplomă!». Nu îi împingeau la lucruri neștiute și fără rost, ci îi urmăreau și îi trimiteau acolo unde li se potrivește: «Uite, el e bun să rămână fierar!»; «Uite, lui

îi place să meargă pe câmp, rămâne în agricultură!»; «Ia uite cât de mult citește cel mic, să îl lăsăm să se ducă la școală!». Cărarea pe care porneau oamenii în viață, îndrumați chiar de acasă, era una firească.”¹

Fierăria e și un loc aproape misterios prin felul în care fierul se transformă, devine un obiect pe care apoi îl folosești: „Undeva a rămas încă din copilărie imaginea aceea teribilă de fierărie, de unelte, de foc, de zăpadă, de joacă a noastră.”²

1. Reflecțiile lui Ștefan Câlția despre fierărie, ascultate de vizitatorii expoziției prin intermediul aplicației *izi.travel*.

2. *Ibidem*.

Ușă

Str. Maria Rosetti nr. 38, București

Sf. sec. XIX

Lemn

Ușa de lemn în care sunt așezate buchetele de flori reprezintă atât un exemplu de recuperare urbană (cum e și cazul pietrelor de pavaj), cât și unul de transmitere a unui gest de ocrotire. Ușa a fost recuperată de Matei Câlția, fiul pictorului, în timpul demolării casei de pe strada Maria Rosetti nr. 38. Demolarea ilegală a acestei case dintr-o zonă protejată a reprezentat pierderea unui fragment din identitatea orașului, iar în locul ei s-a construit un bloc de apartamente cu nouă etaje (înălțime ilegală în zonă).

Casa a fost demolată într-o dimineață de sâmbătă, în mai 2009, cu toate că demolarea și autorizația de construcție erau primite ilegal. În acea dimineață, la intervenția Ministrului Culturii de atunci, Theodor Paleologu, demolarea a fost oprită la jumătate și astfel a rămas fragmentul actual integrat în noua clădire.

Cu puțin timp înainte să intre buldozerul în casă, văzând că urmează să se demoleze, Matei Câlția merge acolo să recupereze două uși cu frontoane de ipsos (50 lei pentru fiecare ușă și 30 lei pentru ambele frontoane). Atunci observă și că pereții erau pictați înainte să fie acoperiți cu tapet. La ieșirea din casă, se întâlnește cu un vecin rrom de pe Popa Petre, de la numărul 36, care îi spune că vrea să ia și el un fronton: „Șefule, salut! Vreau să iau și eu decorații din‘astea de ipsos, că fac știclu după ele. Sunt bine făcute și chiar vizavi de mine s-a demolat o

casă și până să vorbesc cu ei era deja la pământ.”¹

Casa din strada Maria Rosetti nr. 38, a aparținut lui Kiriac Rădulescu, fiind apoi moștenită de fica acestuia, Zoe, care o dă în chirie și apoi o vinde familiei Verra-Burada. Casa de la sfârșitul secolului al XIX-lea avea ferestre cu frontoane, ritmate de pilaștri cu decorații. Coloane canelate încadrau intrarea principală. Din holul de intrare în casă se desprindeau un birou și un salon, precum și două dormitoare și o cameră mai mică. După naționalizarea clădirii în 1952 și pierderea dreptului de a locui în această casă de către familia Verra-Burada, casa avea să fie neglijată progresiv.

1. Matei Câlția într-o postare pe blogul <http://casedemolatedinbucuresti.blogspot.ro/>, accesat: august 2017.

